

člena již za trvání družstva, kdežto k dalšímu doplatku ve výši závodního podílu (po případě stanovami určeným větším penízem) jest povinen teprve v případě úpadku nebo likvidace družstva. Jest tedy závodní podíl hned od původu jako ostatní aktiva společenstva určen ku krytí ztrát, objevivších se při roční uzávěrce i za trvání společenstva. Ani § 84 zákona neodporuje tomuto názoru, naopak odstavec první přímo jej podporuje, neboť nabádá jen k opatrnosti v případě, že by polovice splacených závodních podílů byla ztracena. Vyhlášení úpadku třeba navrhnouti teprve tehdy, nekryje-li jmění družstva dluhy. Těmto zásadám vyhovuje zcela ustanovení §u 36 stanov družstva a nelze mu s hlediska §u 11 zák. č. 70/1873 nic vytýkati.

Čís. 6139.

Vyrovnací řád.

Soudně potvrzeným vyrovnáním nezaniká účinnost exekučního titulu, který si věřitel před zahájením vyrovnacího řízení vymohl pro svou pohledávku, a lze na jeho základě původní, obživlou (§ 57 vyr. řádu) pohledávku vymáhati proti dlužníku. Jen v tom případě, že věřitel získal za vyrovnacího řízení exekuční titul jen do výše vyrovnací kvoty, bude nucen po zrušení vyrovnání ohledně zbytku nastoupiti proti dlužníku žalobou neb jiným způsobem vhodným ku nabytí exekučního titulu.

Vyrovnání stává se právoplatným uplynutím lhůty k opravnému prostředku ode dne uveřejnění potvrzujícího usnesení na soudní desce, vedle něhož jsou jednotlivá doručení usnesení jako náhradní doručení bez právního významu.

(Rozh. ze dne 23. června 1926, R I 471/26.)

Vymáhající věřitel navrhl exekuci k vydobytí celé pohledávky s přísl. z toho důvodu, že strana povinná splátek v narovnání povolených prý nedodržela, tak že obživla celá původní pohledávka. Soud prvního stálice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající věřitel přehlíží, že narovnání jako takové netvoří titul exekuční (rozh. čís. 4330 sb. n. s.), nezaplatil-li dlužník kvotu vyrovnací, musí věřitel teprve zaplacení nedodržených lhůt sporem se domáhati a tak vymoci sobě titul exekuční (Lehmannův komentář k vyr. ř. str. 164, Bartsch-Pollakův kom. str. 286). Soudním potvrzením vyrovnání zanikne účinnost exekučních titulů, jichž si věřitelé pro své pohledávky před zahájením řízení vyrovnacího vymohli (rozh. čís. 2696 sb. n. s.). Než návrh exekuční měl býti zamítnut i z jiného důvodu. Tvrdí se v něm totiž, že o jmění dlužníka bylo zahájeno řízení vyrovnací a že bylo usnesením ze dne 22. července 1925 stanoveno, by první kvota vyrovnací byla zaplacena do šesti měsíců po právoplatném potvrzení, to jest do 22. ledna 1926. Na první pohled vidno, že tato lhůta musila uplynouti později, neboť usnesení vyrovnání potvrzující nabude právní moci teprve uplynutím 14 dnů ode dne, kdy bylo rozhodnutí o vyrovnání veřejně vyhlášeno. Ostatně soud měl dříve nahlédnouti do

svých spisů vyrovnacích a přesvědčil by se, že první lhůta vyrovnací měla být zaplacená do šesti měsíců po právoplatném potvrzení vyrovnání a že usnesení vyrovnání potvrzující vyvěšeno bylo na desce soudní dne 1. srpna 1925, tak že právní moc nastala 15. srpna 1925 a první lhůta vyrovnací měla dle toho zaplacená být do 15. února 1926, kdežto návrh exekuční podán byl již 8. února 1926, tudíž předčasně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rozhodnutí rekursního soudu jest správné, ač dlužno některé statě jeho odůvodnění uvést na pravou míru. Ovšem ani vyrovnání ani usnesení, jímž bylo potvrzeno, není exekučním titulem pro vyrovnacího věřitele, jenž, nemaje ho posud, musí ho teprve nabýti. Ale nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že soudně potvrzeným vyrovnáním zaniká účinnost exekučního titulu, jež si věřitel již před zahájením vyrovnacího řízení vymohl pro svou pohledávku. Názor ten vyslovený v dřívějším rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 2696 sb. n. s. byl již rozhodnutím uveřejněným ve sbírce čís. 2861 do jisté míry opraven v ten smysl, že soudně potvrzeným vyrovnáním nepozbývají účinnosti posavadní exekuční tituly do výše kvoty. Než obě tato rozhodnutí stála ještě pod vlivem právního a skutkového stavu, jaký byl do novely čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., jež nabyla platnosti dnem 19. května 1923. Dle tohoto ustanovení zrušuje se pro všechny věřitele sleva ve vyrovnání poskytnutá i ostatní výhody se zachováním práv, kteráž jim vyrovnání proti dlužníku nebo třetím osobám poskytuje, také tehdy, nesplní-li dlužník včas a plně potvrzeného vyrovnání. Tyto právní účinky nastávají již samy sebou mocí zákonného ustanovení, aniž by bylo třeba teprve zvláštního zjištění na žalobu. Pak-li tedy vyrovnání netvoří nového exekučního titulu, poněvadž ničeho nemění na právním důvodu pohledávky vyrovnacích věřitelů, tudíž také zásadně neodstraňuje ani účinnost exekučních titulů, jichž pro pohledávky již před vyrovnacím řízením bylo nabyto, bude tím spíše pro ten případ, že nedodržením vyrovnání obživla celá původní pohledávka, nutno trvati na názoru, že na základě posavadního exekučního titulu lze tuto původní zase obživlou pohledávku vymáhati proti dlužníku a jenom v tom případě, že věřitel získal za vyrovnávacího řízení exekuční titul jen do výše vyrovnací kvoty, bude nucen po zrušení vyrovnání ohledně zbytku nad kvotu nastoupiti proti dlužníkovi žalobou nebo jiným způsobem, vhodným k nabytí exekučního titulu (tak i Lehmann, sv. II. str. 173). Bylo by také protismyslným, by věřitel, jenž již soudním výrokem nebo jiným exekučním titulem má zjištěnu svou pohledávku jako vykonatelnou, byl přinucován znova činiti totéž, nedodržel-li vyrovnací dlužník povinností, jež vyrovnáním na se vzal. Pro věřitele mohlo by snadno vzejítí nebezpečí se strany nepoctivého dlužníka, jenž by tímto způsobem lehce mohl zmařiti to, čeho věřitelé až posud s námahou a výlohami proti němu nabyli. Vymáhající věřitel v tomto případě nezažádal o exekuci na základě soudního usnesení o potvrzení vyrovnání, nýbrž na základě vykonatelného smíru, jehož nabyl proti vyrovnacímu dlužníkovi ještě před zahájením vyrovnacího řízení. Ale přes to jest

rozhodnutí rekursního soudu proto správným, že přidržel se správného názoru na druhém místě svých důvodů, že totiž o exekuci bylo zažádáno dříve, než nastala doba splatnosti první vyrovnací splátky. Mylný jest názor stěžovatelův, že pravoplatnost vyrovnání počíná již od doručení usnesení o potvrzení vyrovnání, protože věřitelé a dlužník nepodali, pokud se týče nemohli podat proti němu opravný prostředek. Jak zjištěno, nastávala splatnost první vyrovnací splátky v 6 měsících po pravoplatném potvrzení. Potvrzení stalo se pravoplatným ve 14 dnech po vyhlášece na soudní desce, tedy 15. srpna 1925 a splatnost první lhůty dle toho až dne 15. února 1926. Z jakých důvodů se má pravoplatnost potvrzeného vyrovnání takto počítati, jest uvedeno obšírně ve zdejší rozhodnutí čís. 2477 a 4366 sb. n. s. Neboť ustanovení §u 174 druhý odstavec konk. řádu platí též pro § 49 vyr. ř. (§ 63 vyr. ř.). Vývěsek na soudní desce jest jedině právně významným, vedle veřejné vyhlášky jsou jednotlivá doručení jako náhradní doručení bez právního významu (srov. též Bartsch-Pollak, svaz. II. str. 277). Opačný názor stěžovatelův vedl by ke zmatkům, poněvadž by se počátek lhůty k opravnému prostředku a den pravoplatnosti vyrovnání posuzoval dle časově různého individuálního doručení, různě ohledně jednotlivých věřitelů a dlužníka, kdežto, je-li jedině rozhodujícím den veřejné vyhlášky, počíná běžeti lhůta k rekursu a nastává den pravoplatnosti potvrzeného vyrovnání ohledně všech účastněných osob jednotně. Nastala-li tedy splatnost první vyrovnací splátky v tomto případě teprv 15. února 1925, byla exekuce podaná a vyřízená již dne 8. února 1926 proti předpisu §u 7 exekučního řádu povolena předčasně.

Čís. 6140.

Kratší lhůty §u 575, první odstavec, c. ř. s. platí i pro spor o zrušení nájemní smlouvy z důvodu §u 1118 obč. zák. Lhostejno, že žaloba domáhala se též toho, by podle rozsudku o zrušení nájemní smlouvy bylo v pozemkové knize nájemní právo vymazáno.

(Rozh. ze dne 23. června 1926, R I 496/26.)

Do rozsudku prvního soudu, jímž bylo vyhověno žalobě o zrušení nájemní smlouvy, vyklizení najatých místností a svolení k výmazu nájemního práva z pozemkové knihy, podal žalovaný odvolání, jež o d v o l a c í s o u d odmítl, ježto bylo podáno až po uplynutí osmidenní lhůty §u 575, první odstavec, c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y

Mylným jest názor stěžovatelův, že ustanovení §u 575 první odstavec c. ř. s. platí jen v řízení o námitkách proti výpovědi nájemní smlouvy nebo proti soudnímu příkazu na vydání nájemního předmětu (§ 560 až 566 a 567 c. ř. s.). V tomto případě byla podána žaloba na zrušení nájemní smlouvy o místnostech v domě žalobcově z důvodu §u 1118 obč. zák. a důsledkem toho na vyklizení a odevzdání jich žalovaným žalobci. I pro takové spory platí kratší lhůty §u 575 první odstavec c. ř. s., neboť